

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/735/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214280
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 07. januára 2014, č.k. 11C/160/2012-29, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 36Er/3000/2002 požiadal navrhovateľ dňa 23.10.2010 o zmenu súdneho exekútora, o ktorej žiadosti súd rozhodol uznesením zo dňa 11.04.2011, že vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora H.. N. X.. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 3 ods. 1, písm. d/, § 9, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 a § 238 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Poukázal na to, že exekučný súd sa tvrdeného nesprávneho úradného postupu; spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa o zmenu súdneho exekútora; nedopustil, keď v danom prípade nebol povinný exekučný súd rozhodnúť o zmene exekútora do tridsiatich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora vzhľadom na to, že išlo o konanie, ktoré bolo začaté pred 01.09. 2005. vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, uviedol, že takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť postupom súdu a aj v prípade zmeny súdneho exekútora by navrhovateľovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok a aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému ;ani ostatná škoda, ktorú si navrhovateľ vyčíslil za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady, neboli v konaní preukázané, súčasťou súdneho exekučného spisu neboli žiadne urgencie ani iná komunikácia navrhovateľa a taktiež vo vzťahu k ním navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť ich vynaloženia s postupom súdu v exekučnom konaní. V tomto prípade nedošlo k zmenšeniu majetku navrhovateľa, ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by

navrhovateľ nemusel znášať v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že absentuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovú ujmu poukázal na to, že navrhovateľ nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval uplatňovanú výšku nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti rovnako dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom deklarovanou nemajetkovou ujmu, ktorá mu vraj vznikla postupom súdu pri zmene súdneho exekútora, a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora, a preto aj v tejto časti návrh ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si tento svoj nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vo veci samej vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Namietal, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, keď sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, a teda súd prvého stupňa mu mal umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj k právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a pokiaľ tak neurobil porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa na základe dokazovania vykonaného ex offa, teda dokazovania, ktorého obsah a rozsah si určil z akéhokoľvek dôvodu sám, zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať preňho pozitívne rozhodnutie, mal potom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Namietal, že konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie, a teda meritorne rozhodnutie je predčasné. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmu ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a titulu výdajov a že napadnutý rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný. Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), keď právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu,

že vo veci mieni rozhodnúť. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy; rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydával za odôvodnenie svojho rozhodnutia, s ktorým odôvodnením nemožno súhlasiť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1 písm. d/, § 9 a § 17) v spojení § 44 ods. 6, § 238 Exekučného poriadku, ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje úvahy, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučnej veci sp. zn. 36Er/3000/2002, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmom) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že exekučný súd v konaní pod sp.zn. 36Er/3000/2002 nerozhodol o žiadosti navrhovateľa o zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty 30 dní v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku, keď v danej veci exekučný súd nebol lehotou podľa § 44 Exekučného poriadku viazaný, nakoľko pre posúdenie otázky dodržania lehoty 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora je; s poukazom na ust. § 238 Exekučného poriadku; rozhodujúce znenie citovaného ustanovenia platného a účinného v čase začatia predmetného exekučného konania; ktoré začalo v roku 2002, kedy zákon lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho

exekútora na základe žiadosti oprávneného neurčoval; a teda exekučný súd v danej veci nemohol o zmene súdneho exekútora v označenej veci rozhodnúť až po uplynutí zákonnej lehoty.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu predložiť znalecký posudok preukazujúci vznik tvrdenej majetkovej škody, keď mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy, na preukázanie vzniku škody.

Prvostupňový súd dospel k správne záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd o žiadosti na zmenu súdneho exekútora rozhodol skôr.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 115a ods. 2 O.s.p., odvolací súd považuje za nedôvodnú. Nakoľko v danom prípade išlo o drobný spor (§ 29 ods. 6 v spojení s § 200ea ods. 1 O.s.p.), nič nebránilo súdu prvého stupňa vec rozhodnúť bez nariadenia ústneho pojednávania dodržaním postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. Nakoľko boli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania, nebolo potrebné vykonať navrhovateľom požadované dokazovanie obsahom exekučného spisu na pojednávaní (§ 122 ods. 1 O.s.p.), a teda ani listinné dôkazy založené v exekučnom spise nebolo potrebné vykonať ich prečítaním alebo oznámením ich obsahu na pojednávaní (§ 129 ods. 1 O.s.p.). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie len v rozsahu navrhovateľom navrhovanom v podanom návrhu - pripojením exekučného spisu, ktorú potrebu navrhovateľ odôvodnil práve tým, že nedisponuje rovnopisom exekučného titulu a ani návrhu na vykonanie exekúcie, keďže rovnopis exekučného titulu ako prílohu pripojil k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho súdnemu exekútorovi a návrh na vykonanie exekúcie zachytený v obsahu zápisnice bol predložený súdnym exekútorom exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie; a teda za daného stavu nemôže objektívne predložiť rovnopis návrhu na vykonanie exekúcie a z uvedeného dôvodu ako dôkaz označuje príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Súd prvého stupňa teda vykonal dokazovanie v súlade s týmto dôkazným návrhom navrhovateľa za účelom posúdenie pravdivosti jeho tvrdení v návrhu o tom, že v exekučnom konaní malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom, a teda nevykonal dokazovanie ex offio/z vlastnej iniciatívy, teda dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám. Neopodstatnená je preto námietka navrhovateľa, že pokiaľ konajúci súd zistil na základe ním vykonaného dokazovania ex offio, že existuje okolnosť brániaca vydať pre neho pozitívne rozhodnutie, mal vo všeobecnosti potom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomuto kontradiktórne vyjadrili. Za stavu, keď sa navrhovateľ v podanom návrhu domáhal pripojenia exekučného spisu z dôvodu nemožnosti pripojiť listinné dôkazy v ňom obsiahnuté k návrhu na začatie konania, a v odvolaní súdu prvého stupňa takýto postup vytyka, neobstojí jeho námietka, že bola porušená kontradiktórnosť súdneho procesu.

Nedôvodná je tiež odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanom návrhu na začatie konania; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov konania za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom vo vzťahu k preukázaniu

ním tvrdenej majetkovej škode a uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy; ktorý má dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania; je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvého stupňa, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo navrhovateľovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 36Er/3000/2002, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa, poukazuje odvolací súd na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, a v rozsahu dostatočne potrebnom, aby proti týmto záverom súdu prvého stupňa mohol navrhovateľ náležite skutkovo, a najmä právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované základné právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom; napadnutý rozsudok nebol nepreskúmateľný do tej miery, že by ho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstať.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.